

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 674/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Lukášom Bútorom, Vojtecha Tvrdého 12, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 25 C 70/2011 z 9. júna 2015, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 677/2015 z 24. februára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 207/2016 z 27. júna 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 C 70/2011 z 9. júna 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 677/2015 z 24. februára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 207/2016 z 27. júna 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na to, že bola nájomcom špecifikovaného bytu v bytovom dome vo vlastníctve zaniknutej obchodnej spoločnosti ██████████ ██████████ ██████████ (ďalej len „pôvodný vlastník“). Sťažovateľka mala právo na odkúpenie predmetného bytu podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Správca konkurznej podstaty pôvodného vlastníka (ďalej len „správca“) uzatvoril so sťažovateľkou zmluvu o prevode vlastníckeho práva. Následne správca uzatvoril zmluvu, ktorou previedol vlastnícke právo na manželov ██████████ (ďalej len „prvotný prevod“).

Sťažovateľka sa domáhala určenia neplatnosti prvotného prevodu. Vo veci rozhodol Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 8 C 216/00-99 z 5. septembra 2001 tak, že návrhu sťažovateľky vyhovel. V odvolacom konaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 1211/02-122 z 22. októbra 2002 tak, že rozsudok Okresného súdu Čadca potvrdil.

Z dôvodu, že byt od prvotného prevodu viackrát zmenil vlastníka, sťažovateľka sa domáhala určenia neplatnosti prevodu vlastníckeho práva, ktorého vklad bol povolený 30. novembra 2006, neplatnosti prevodu vlastníckeho práva, ktorého vklad bol povolený 9. októbra 2001, neplatnosti dražby konanej 16. februára 2011 a tiež určenia, že pôvodný vlastník bytu bol ku dňu svojho zániku vlastníkom predmetného bytu.

O návrhu sťažovateľky rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom z 9. júna 2015 tak, že ho zamietol. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 24. februára 2016 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením z 27. júna 2017 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľka namieta predovšetkým právny záver okresného súdu a krajského súdu, podľa ktorého rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom Okresného súdu Čadca v konaní o určenie neplatnosti prvotného prevodu nie je právoplatný pre vadu pri doručovaní rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

«OS Žilina a KS v Žiline totiž po trinástich rokoch od vydania rozsudkov OS Čadca 8 C 2016/00-99 zo dňa 05. 09. 2001 a KS v Žiline 8 Co 1211/02-122 zo dňa 22. 10. 2002 bez akéhokoľvek osobitného procesného konania vyhlásili v konaniach 25 C/70/2011 a 7 Co/677/2015 uvedené rozsudky za neprávoplatné a preto pre ďalšie konanie irelevantné a nijako nezáväzné. Predmetná neprávoplatnosť rozhodnutí mala byť spôsobená výlučne z dôvodu pochybenia na strane Krajského súdu v Žiline pri doručovaní druhostupňového rozsudku 8 Co 1211/02. Ten istý krajský súd, ktorý rozhodoval v konaní 8 Co 1211/02 následne o cca 13 rokov rozhodoval aj vo veci 7 Co/677/2015, pričom v konaní o druhej žalobe sťažovateľky už zaujal presne opačné právne stanovisko, ako v svojom spochybnenom prvotnom rozhodnutí 8 Co 1211/02. Takýto postup súdu je v hrubom rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu a právnej istoty, nabúrava elementárnu dôveru sťažovateľky k súdnemu systému ako takému. Bez akéhokoľvek zavinenia či pochybenia zo strany sťažovateľky, KS Žilina na základe vlastného procesného pochybenia pri doručovaní rozsudku fakticky „zrušil“ dvojstupňové súdne konanie o určenie neplatnosti prvotného prevodu, ktoré bolo pre sťažovateľku existenciálne... a v novom konaní túto vec už ako prejudiciálnu otázku rozhodol úplne opačne, čím v konečnom dôsledku právoplatne rozhodol o pozbavení sťažovateľky jej práva na jej jediné obydlie. Sme toho názoru, že uvedený postup súdu je právnej spoločnosti neprijateľný a robí z prebehnutého a ukončeného dvojstupňového procesu o existenciálnej otázke pre sťažovateľku frašku, bez akýchkoľvek reálnych dôsledkov pre účastníkov konania.»

Sťažovateľka tiež namieta, že vzhľadom na právny záver o tom, že konanie o určenie neplatnosti prvotného prevodu nie je právoplatne skončené, konajúce súdy mali postupovať podľa § 109 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vykonať iné vhodné opatrenie prípadne napadnuté konania prerušiť, keďže v inom konaní sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Podľa sťažovateľky je v právnom štáte *„nepripustné, aby súd pre vlastné pochybenie s doručovaním inak definitívne rozhodnutej veci de facto vyhlásil celé dvojstupňové konanie za úplne irelevantné bez akýchkoľvek právnych následkov pre účastníkov tohto konania. O to viac ak sa takýmto postupom v konečnom dôsledku v inom neskoršom konaní odníma jediné obydlie účastníka týchto konaní.“*

Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd a krajský súd v napadnutých rozsudkoch ignorovali právne závery Okresného súdu Čadca a krajského súdu v konaní o určenie neplatnosti prvotného prevodu a o uvedenej otázke rozhodli *„úplne opačne“*. Sťažovateľka tiež spochybňuje právny záver konajúcich súdov, podľa ktorého *„neprejavila o odkúpenie bytu kvalifikovaný záujem“*. Sťažovateľka argumentuje, že zo zisteného skutkového stavu takýto záver nevyplýva.

Sťažovateľka namieta, že konajúce súdy sa nevysporiadali s jej argumentáciou o vzťahu medzi zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) a zákonom č. 182/1993 Z. z. Sťažovateľka v tomto smere uvádza:

„Zákon č. 328/91 Zb. v čase prvotného prevodu neobsahoval osobitný postup pri predaji bytov a bolo potrebné postupovať podľa osobitnej právnej úpravy obsiahnutej v zák. č. 182/1993 Z. z. Tu neobstojí ani odvolávka OS Žilina a KS v Žiline na neskoršie ustálenú doktrínu o originárnosti nadobudnutia vlastníckeho práva predajom v konkurze, ktorá bola vytvorená až v dobe keď zákon č. 328/91 Zb. už v ustanovení § 70b explicitne uvádzal, že na speňaženie bytov a nebytových priestorov, ktoré neboli do 1. augusta 2000 prevedené do vlastníctva nájomcov podľa osobitného predpisu, sa použijú ustanovenia tohto osobitného predpisu a pri konaniach začatých pred 1. augustom 2000 sa vo veciach prevodu vlastníctva bytov a nebytových priestorov bude postupovať iba podľa osobitného

predpisu (t. j. zák. č. 182/1993 Z. z.) a teda okolnosti a širšie súvislosti sformulovania tejto doktríny sú v rozpore s postupom pri prvotnom predaji bytu výlučne podľa zákona 328/91 Zb.

Tu išlo o flagrantné porušenie zákonného spôsobu/postupu pri speňažení majetku, (nakolko predaj sa mal uskutočniť podľa zákona č. 182/1993 Z. z.) v dôsledku ktorého bolo porušené aj právo na obydlie sťažovateľky. Uvedená doktrína sa teda nemôže paušálne aplikovať na tento prípad, keď už samotný postup speňažovania majetku je nezákonný.“

Sťažovateľka tiež nesúhlasí s právnym názorom konajúcich súdov, že aj po následných prevodoch zostáva zachované jej nájomné právo, hoci je zrejmé, že toto nájomné právo nie je spojené s právom na odkúpenie bytu za v zásade symbolickú cenu.

Napadnutým uznesením najvyšší súd „*potvrdil celý vyššie namietaný postup Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline vo všetkých vyššie uvedených vytknutých bodoch*“, čím došlo podľa sťažovateľky k „*završeniu*“ porušenia označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru.

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 9. júna 2015, napadnutým rozsudkom krajského súdu z 24. februára 2016 a napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 27. júna 2017, napadnuté rozhodnutia zruší a veci vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľka si zároveň uplatnila priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 60 000 € a úhradu trov konania.

K návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľka uvádza:

„Sťažovateľka bola v dôsledku vyššie uvedených pochybení a rozhodnutí pozbavená svojho jediného obydliu, dlhodobo vystavená existenciálnemu tlaku, čo malo neblahý vplyv na jej psychiku a zdravie. V podstate už niekoľko rokov každodenne musí riešiť rôzne súdne spory ktoré sa odvíjajú od rozhodnutí o vlastníctve bytu a materializujú sa v ďalších podaných žalobách voči jej osobe zo strany nových vlastníkov. Útrapy sťažovateľky preto

sťažovateľka vyčísluje na hodnotu 60 000 €, čo zodpovedá aspoň hodnote menšieho bytu, ktorý jej bol postupom súdov fakticky odňatý.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 21 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nie je podstatná odlišnosť (II. ÚS 27/07).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 9. júna 2015

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná

právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť jej sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 24. februára 2016

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia

a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd napadnutým rozsudkom z 24. februára 2016 potvrdil rozsudok okresného súdu z 9. júna 2015. Poukázal na odôvodnenie tohto rozsudku, na odvoláciu argumentáciu sťažovateľky a následne na zdôraznenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku uviedol vlastné právne závery:

«Na zdôraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu, ako aj vo vzťahu k odvolacím dôvodom navrhovateľky krajský súd dodáva, že okresný súd nemohol vychádzať zo záverov rozsudku Okresného súdu v Čadci z 05. 09. 2001, č. k. 8 C/216/00-99 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 22. 10. 2002 sp. zn. 8 C/1211/02-121, v ktorom bola určená neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej dňa 02. 12. 1999 medzi kupujúcim [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na strane jednej a predávajúcim [REDAKOVANÉ], správcom konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], v likvidácii, keďže predmetný rozsudok nenadobudol právoplatnosť v zmysle § 158 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého, rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa doručuje účastníkom, prípadne ich zástupcom do vlastných rúk.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca č. k. 8 C/216/2000 vyplýva, že rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. 10. 2002, sp. zn. 8 C/1211/2002-122 bol označenému účastníkovi na strane odporcu pod por. č. 3 [REDAKOVANÉ], správcovi konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], v likvidácii doručený dňa 07. 01. 2003. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 01. 10. 2002 sp. zn. 27-24 K 26/94 bol zrušený konkurz vyhlásený na majetok úpadcu [REDAKOVANÉ] v likvidácii a zároveň bol uvedeným uznesením zbavený

funkcie správcu [REDACTED], advokát... Uznesenie konkurzného súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 10. 2002, kedy zanikla aj funkcia správcu konkurznej podstaty [REDACTED], advokátovi. Z uvedeného následne vyplýva, že rozsudok krajského súdu z 22. 10. 2002 nemal byť [REDACTED] doručovaný, keďže už účastníkom konania nebol. Následne v zmysle § 68 ods. 4 Obchodného zákonníka došlo k výmazu obchodnej spoločnosti s obchodným menom [REDACTED], v likvidácii..., z obchodného registra dňom 22. 04. 2003. K výmazu uvedenej spoločnosti z obchodného registra došlo bez právneho nástupcu. Z uvedeného potom vyplýva, že doručenie rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. 10. 2002 už v súčasnej dobe nie je možné. Keďže nedošlo k účinnému doručeniu rozhodnutia súdu všetkým účastníkom konania, rozsudok okresného súdu, v ktorom bola určená neplatnosť prevodu vlastníckeho práva k žalovanému bytu, na základe kúpnej zmluvy z 02. 12. 1999, nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a nie je pre účastníkov ani „pre každého“ záväzný.

Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, súd v tomto prebiehajúcom konaní otázku nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnému bytu odporcami v rade 1/ a 2/ na základe uzavretej kúpnej zmluvy so správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1195/96 zo dňa 30. 11. 2006, následného prevodu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod č. V 8101/2001 zo dňa 09. 10. 2001 a ako aj vykonanej dražby, nemohol posúdiť ako predbežnú otázku v zmysle § 135 ods. 2 O. s. p. V danom prípade sa totiž jedná o nadobudnutie vlastníckeho práva odporcami v rade 1/ a 2/ od správcu konkurznej podstaty na základe zákona č. 328/91 Zb., ktoré v zmysle § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka je dôvodné považovať za nadobúdanie vlastníctva na základe iných skutočností stanovených zákonom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zaužívanú súdnu prax (viď. napr. rozhodnutie Sou R NS č. 30-C 2762), podľa ktorej osoba, na ktorú správca konkurznej podstaty v rámci speňažovania previedol majetok zapísaný do konkurznej podstaty, stáva sa vlastníkom takého majetku bez zreteľa k tomu, či neskôr vyšlo najavo, že zapísaný a následne i speňažený majetok v dobe speňaženia vlastnicky patril iným osobám.

V prejednávanej veci z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že konkurzný súd opatrením č. k. 27-24 K 26/94-406a zo dňa 27. 10. 1999 udelil správcovi konkurznej podstaty súhlas na speňaženie bytu a nebytových priestorov, ktoré sú v majetku úpadcu

a správcovi konkurznej podstaty sa ich napriek zverejnenej ponuke nepodarilo predat' doterajším nájomcom, za stanovených podmienok. Následne konkurzný súd opatrením č. k. 27-24 K 26/94-413 zo dňa 23. 11. 1999 udelil správcovi konkurznej podstaty súhlas na predaj bytu z majetku úpadcu, a to záujemcom uvedeným v úradnom zázname z komisionálneho otvárania obálok zo dňa 23. 11. 1999 a za cenu stanovenú v úradnom zázname. Na základe uvedených rozhodnutí konkurzného súdu bol správca konkurznej podstaty oprávnený ako predávajúci uzavrieť kúpnu zmluvu (dňa 02. 12. 1999), predmetom ktorého bol prevod vlastníctva k bytu č. 120, v ktorom boli nájomcovia navrhovateľka a jej bývalý manžel [REDAKOVANÉ], na odporcov v rade 1/ a 2/. Krajský súd sa preto stotožňuje so záverom okresného súdu, že v prípade speňažovania majetku v rámci konkurzného konania prebiehajúceho v zmysle Zákona č. 328/91 Zb., v rámci ktorého došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k takémuto majetku odporcami v rade 1/ a 2/, títo (a ďalší nadobúdatelia) požívajú ochranu nadobudnutého vlastníckeho práva, v dôsledku čoho už v tomto čase (po skončení konkurzného konania) nie je možné preskúmavať správnosť postupu konkurzného súdu pri speňažovaní majetku úpadcu. Z uvedených dôvodov preto krajský súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Okresný súd rozsudkom z 9. júna 2015 zamietol návrh sťažovateľky. V odôvodnení poukázal na vykonané dokazovanie a tiež na skutkové zistenia, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli. Následne uviedol tieto právne závery:

«Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že [REDAKOVANÉ] s manželkou mali možnosť kúpiť si byt, ktorý je predmetom tohto konania a to v rámci konkurzného konania, od správcu konkurznej podstaty.

Sám správca konkurznej podstaty im takúto možnosť predostrel zaslaním ponuky.

[REDAKOVANÉ] s manželkou požiadali o odkúpenie bytu, vedeli, že musia splniť aj ďalšiu podmienku a to uhradiť kúpnu cenu bytu riadne a včas.

[REDAKOVANÉ] spolu s manželkou kúpnu cenu bytu s prísl. riadne a včas neuhradili.

Neuhradením kúpnej ceny bytu riadne a včas nájomcovia bytu nespĺnili podmienku pre nadobudnutie vlastníctva bytu, čím podľa názoru súdu ich nárok na kúpu bytu zanikol.

Z uvedeného dôvodu bol následne byt [REDAKOVANÉ] a iných nájomcov bytov speňažené formou dražby.

Odpredajom bytov tretím osobám nájomný pomer pôvodným nájomcom zostal zachovaný, zmenil sa len vlastník bytu.

Následne na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 27-24 K 26/94 zo dňa 01. 10. 2002, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sa obchodná spoločnosť s obchodným menom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v zmysle § 68 ods. 4 Obchodného zákonníka, z obchodného registra Okresného súdu Žilina dňom 22. 04. 2003 vymazala (bez právneho nástupcu).

[REDAKOVANÉ]. bola dňom 22. 4. 2003 vymazaná z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, čo znamená, že prestala právne existovať – stratila právnu subjektivitu.

Navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala súdneho výroku, ktorým by súd určil, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v likvidácii... bola dňa 22. 04. 2003 t. j. ku dňu svojho zániku a výmazu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina... vlastníkom bytu číslo 120 na 7. poschodí vchod číslo 5, v dome súpisné číslo 1171... a tento byt patrí do majetku vymazanej spoločnosti, o ktorom je možné vykonať dodatočnú likvidáciu v zmysle § 75 a) Obchodného zákonníka.

Navrhovateľka odkazovala na zákonné ustanovenie § 75a Obch. zák., ktoré za podmienok uvedených v uvedenom zákonom ustanovení pripúšťa dodatočnú likvidáciu.

K zákonnému ustanoveniu § 75a Obch. zák. je potrebné dodať, že dodatočnou likvidáciou spoločnosť [REDAKOVANÉ], vymazaná spoločnosť nenadobúda naspäť pôvodnú právnu subjektivitu.

Rozhodnutím súdu o dodatočnej likvidácii je len menovaný likvidátor, ktorý likvidátor pri likvidácii novo objaveného majetku postupuje v zmysle § 70 a nasl. Obch. zák. a likviduje novoobjavený majetok spôsobom ustanoveným v Obchodnom zákone.

Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva pre likvidátora dodatočne objaveného majetku vymazaného subjektu postup v zmysle zák. č. 182/1993 Zb. a zvlášť nie, ak nájomca bytu svoje právo s vyššie uvedeného zákona už raz nevyužil kvalifikovaným spôsobom.

Pokiaľ by sa navrhovateľka mala uchádzať o kúpu predmetného bytu v zmysle zák. č. 519/1991 Zb., neexistuje naliehavý záujem navrhovateľky na určení, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], „v likvidácii“ ku dňu svojho výmazu z Obchodného registra bola vlastníkom bytu a že byt patrí do majetku vymazanej spoločnosti, o ktorom je možné vykonať likvidáciu.

Tak, ako je vyššie uvedené, navrhovateľka v podanom návrhu zo dňa 21. 3. 2011 uvádzala, že konaním odporcov v rade 1/ až 6/ bol navrhovateľke odňatý nárok na odkúpenie bytu, ktorý jej priznáva zákon č. 182/1993 Zb.

V priebehu dokazovania nijak bližšie nešpecifikovala, akým spôsobom konaním odporcov v rade 1/ až 6/ bol navrhovateľke odňatý nárok na odkúpenie bytu, ktorý jej priznáva zákon č. 182/1993 Zb.

Skutočnosti odlišné od preukázaného stavu vykonaným dokazovaním neboli preukázané.

Navrhovateľka v konaní nepreukázala, odlišné ako preukázané podmienky pre kúpu uvedeného bytu do vlastníctva bytu nájomcov bytu a to [REDAKOVANÉ] a jeho manželky [REDAKOVANÉ] a že tieto odlišné podmienky mali za následok porušenie jej práv.

V konaní sa jednoznačne preukázalo, že správca konkurznej podstaty postupoval v súlade so zák. č. 328/1991 Zb. a rozhodnutiami konkurzného súdu v Banskej Bystrici, rešpektujúc práva vlastníkov bytov v zmysle zák. č. 182/1993 Z. z.

Navrhovateľka a jej manžel neprejavili kvalifikovaný záujem o kúpu predmetného bytu, byt bol v súlade s rozhodnutím konkurzného súdu v Banskej Bystrici, v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní odpredaný inej osobe ako nájomcom bytu.

Vo veci je potrebné uviesť, že súd skúmal nielen to, či navrhovateľka má záujem na určení neplatnosti právneho úkonu (úkonov), ale či takéto určenie je spôsobilé objektívne privodiť zmenu v právach navrhovateľky.

Tak, ako je vyššie uvedené, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27-24 K 26/94 zo dňa 1. 10. 2002 bol zrušený konkurz a úpadca bol vymazaný z obchodného registra (zanikol bez právneho nástupcu).

Prinavrátanie vlastníckeho práva vymazanému - neexistujúcemu subjektu neprichádza do úvahy.

Pokiaľ vychádzame so zák. ustanovenia § 34 ods. 2/ zák. č. 162/1995 Z. z. rozhodnutie súdu sa nemôže prejavíť ani zmenou v evidencii nehnuteľností, zvlášť za vyššie uvedeného skutkového stavu.

Ďalej je potrebné opätovne poukázať na osobitný charakter Zákona o konkurze a vyrovnaní.

Tak, ako je prv uvedené, účelom tohto zákona je usporiadanie majetkových práv úpadcu, a to najmä nútenou likvidáciou majetku úpadcu uspokojiť v určitom pomere a v určitom poradí pohľadávky veriteľov.

Tento osobitný charakter konkurzného konania sa prejavuje aj v osobitnom postupe pri predaji majetku úpadcu, odrážajúcom sa v prelomení zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipse habet - nikto nemôže na druhého previesť viac práva, ako sám má.

Najvyšší súd SR rozhodnutím uverejneným v zbierke súdnych rozhodnutí Ro 48/2003 vyslovil právny názor (a nielen on ale aj napr. Najvyšší súd ČR sp. zn. 29 Odo 394/2002 a iné názory nielen súdne), že rozhodnutie konkurzného súdu, ktorým boli schválené zásady a postup predaja majetku úpadcu a ktorým konkurzný súd rovnakým spôsobom udelil súhlas správcovi podstaty, na predaj majetku z konkurznej podstaty je právoplatné rozhodnutie súdu, ktorého vecnú správnosť nie je možné preskúmať v inom konaní (čiže ani v tomto).

Uvedený právny názor korešponduje nielen s ďalšími rozhodnutiami súdov Slovenskej, či Českej republiky, ale aj s právnymi názormi odbornej verejnosti vôbec.

Okresný súd Žilina si uvedený právny názor osvojil a pri rozhodovaní z neho vychádzal.

Sledujúc účel konkurzného konania a uvedení zásadu je potrebné dodať, že účelom konkurzného konania je konečné a nezvratné vyporiadanie úpadcovho majetku.

Základnou povinnosťou správcu konkurznej podstaty ja vykonať súpis majetku úpadcu a zaradiť doň všetok majetok, ktorý dôvodne patrí úpadcovi.

Vylúčenie veci z konkurznej podstaty je možné len vylučovacou žalobou.

Pokiaľ vec nie je z podstaty vylúčená, platí nevyvrátiteľná domienka, že vec je vo vlastníctve úpadcu.

Ak by aj navrhovateľka preukázala naliehavý právny záujem je potrebné dodať, že osoba, na ktorú bol prevedený majetok z konkurznej podstaty sa stáva vlastníkom bez ohľadu na to, čo neskôr vyšlo najavo (a to aj vtedy, ak spísaný majetok patril inej osobe).

Vec je nadobúdaná z konkurznej podstaty bez tiarch.

PREDAJ MAJETKU zaradeného do konkurznej podstaty je možné považovať za originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva aj v prípade, keby bol v rozpore s inými zákonmi (a aj so zák. č. 182/1993 Zb.).

Aj keby navrhovateľka splnila podmienku § 80 písm. c/ OSP je treba pri určovaní prihliadať na to, že prvá zmena vlastníctva z pôvodného vlastníka – úpadcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. na manželov Igora a [REDAKOVANÉ] bola vykonaná na základe zák. č. 328/1991 Zb. a v súlade s ním.

Takýto spôsob nadobúdania vlastníckeho práva je nazývaný tiež ako originárne nadobudnutie vlastníckeho práva, čím v konkrétnom prípade ide o platný nadobúdací titul vlastníckeho práva v prospech manželov – odporcov v rade 1/, 2/ Igora a [REDAKOVANÉ] už v roku 1999.

Keďže sa jednalo o vyššie uvedený spôsob prevodu práva z konkurznej podstaty, rodina Igora a [REDAKOVANÉ] takto v súlade so zákonom nadobudla predmetný byt a stali sa riadnymi vlastníkmi bytu.

Na základe uvedeného zaniklo vlastnícke právo dnes už vymazaného subjektu – pôvodného vlastníka bytu – úpadcu [REDAKOVANÉ].

Inak povedané ku dňu výmazu úpadcu [REDAKOVANÉ] z Obchodného registra Okresného súdu Žilina, úpadca [REDAKOVANÉ] nebol už vlastníkom uvedeného bytu.

Okresný súd v Čadci rozsudkom 8 C 216/2000-99 zo dňa 5. 9. 2001 a Krajský súd v Žiline rozsudkom 8 Co 1211/2002-129 zo dňa 22. 10. 2002 rozhodoval o neplatnosti zmluvy v čase, kedy ešte neboli judikované právne názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, iných súdov, neboli známe ani právne názory odbornej verejnosti.

Rešpektujúc vyššie uvedené judikatúru týkajúcu sa nadobúdania vlastníckeho práva v zmysle zák. č. 328/1999 Zb. Okresný súd Žilina zaujal názor, že manželia – odporcovia v rade 1/ a 2/ Igor a [REDAKOVANÉ] nadobudli predmetný byt s prísl. v súlade so zákonom, čím sa stali riadnymi vlastníkmi predmetného bytu, nezávisle na tom, aký právny názor zaujal Okresný súd v Čadci, či Krajský súd v Žiline.

Pokiaľ následne predmetný byt bol prevádzaný na ďalších vlastníkov bytu – odporcov v rade 3/ až 6/ kúpnyimi zmluvami, či dobrovoľnou dražbou, nemôžeme s poukazom na závery prezentované navrhovateľkou o porušení jej práv tvrdiť, že uvedené následné prevody sú z prezentovaného dôvodu navrhovateľkou neplatné.

Súd zastáva názor, že pokiaľ by sa aj v konaní preukázalo, že akýkoľvek ďalší prevod vlastníctva bytu, ale len s manželov – odporcov v rade 1/ a 2/ Igora a [REDAKOVANÉ] na ďalších vlastníkov bytu (na odporcov v rade 3/ až 6/) je neplatný z akéhokoľvek iného právneho dôvodu, na takomto výroku rozsudku súdu nemôže mať navrhovateľka žiaden naliehavý právny záujem, pretože vlastníkom bytu s prísl. by sa nestal úpadca, z vyššie uvedených dôvodov.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd návrh navrhovateľky ako celok zamietol.

Na záver je potrebné ešte dodať, že rozsudkom Okresného súdu Čadca 8 C 216/2000-99 zo dňa 5. 9. 2001 bolo určené, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 2. 12. 1999 medzi predávajúcim [REDAKOVANÉ] (správcom konkurznej podstaty) a kupujúcimi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorou bol odpredaný predmetný byt do vlastníctva kupujúcich je neplatná a iné.

Na základe odvolaní účastníkov konania bolo rozsudkom Krajského súdu Žilina 8 Co 1211/2002-129 zo dňa 22. 10. 2002 okrem iného rozhodnuté aj tak, že vyššie uvedený výrok rozsudku Okresného súdu v Čadci v časti neplatnosti zmluvy bol potvrdený.

Vzhľadom na dôvody uvedené v tomto rozhodnutí, doručenie či nedoručenie rozsudku Krajského súdu Žilina ktorému-koľvek účastníkovi konania a skúmanie následkov

uvedeného sa javí pre konanie o návrhu navrhovateľky za takejto dôkaznej a právnej situácie ako nepodstatné.»

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu vyplýva, že konajúce súdy sa vecou sťažovateľky riadne zaoberali, že príslušné právne normy interpretovali a aplikovali ústavne konformným spôsobom, uviedli, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadili a svoje rozhodnutia tiež zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom odôvodnili a na všetky pre posúdenie veci kľúčové argumenty sťažovateľky poskytli podľa názoru ústavného súdu náležitú odpoveď. Konajúce súdy postupovali ústavne akceptovateľne, ak skúmali, či rozhodnutia v konaní o určenie neplatnosti prvotného prevodu sú právoplatné a predstavujú vec rozsúdenú (*res iudicata*). S prihliadnutím na relevantnú judikatúru konajúce súdy uviedli argumentáciu týkajúcu sa originárneho nadobudnutia vlastníckeho práva predajom majetku úpadcu v konkurze. Konajúce súdy uviedli aj úvahy týkajúce sa nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľky v zmysle § 80 písm. c) OSP na určení, že predmetný byt bol vo vlastníctve pôvodného vlastníka v čase jeho zániku. Uvedené právne závery krajského súdu v spojení s okresným súdom ústavný súd nepovažuje za arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne udržateľné. Uvedené právne závery sú zároveň dostatočným podkladom pre výrok konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľky.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky, možno konštatovať, že sú výlučne výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu. Odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania, ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania, pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka (porovnaj m. m. IV. ÚS 135/2012, II. ÚS 659/2016). Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v sťažnosti, sú podľa názoru ústavného súdu výrazom výlučne odlišného právneho názoru sťažovateľky na predmet sporu. Sťažovateľkou uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe krajského súdu a v jeho rozsudku, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré

by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd nezistil také skutočnosti v napadnutom rozsudku krajského súdu a v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, ktoré by indikovali možnosť vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 21 ústavy alebo práva podľa čl. 8 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 27. júna 2017

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľky, ktorými odôvodňovala prípustnosť dovolania v súlade s § 237 ods. 1 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. c) OSP, sledujúc pritom skutočnosť, či nemožno sťažnosť v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na dovolaciu argumentáciu sťažovateľky a uviedol:

«11. Vychádzajúc z ustanovení § 470 ods. 1, 2 C. s. p., s prihliadnutím na základné princípy obsiahnuté v čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 ods. 1 C. s. p., najvyšší súd posudzoval podmienky prípustnosti dovolania podľa právneho stavu účinného ku dňu podania dovolania (13. máju 2016), teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“).

12. Vzhľadom na to, že dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a 3 O. s. p., bolo by dovolanie žalobkyne prípustné iba vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, malo niektorú z väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Takúto vadu konania ale dovolací súd nezistil.

13. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2

písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

14. Uvedené stanovisko považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu však obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Odvolací súd v posudzovanej veci postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p., pričom postačujúco reagoval aj na podstatné odvolacie námietky žalobkyne (viď posledné dve strany rozsudku). Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

15. Žalobkyňa videla odňatie možnosti konať pred súdom taktiež v tom, že si nemohla uplatniť a vykonať právo priznané jej rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 8 C 216/2000 z 5. septembra 2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 1211/2002 z 22. októbra 2002, nakoľko sa nesprávnym postupom súdu zabránilo tomu, aby na uvedených rozsudkoch bola riadne vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti. Táto jej námietka je ale neopodstatnená. V prípade, že ňou poukazuje na nesprávnosť postupu súdu pri doručovaní rozsudku vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 8 C 216/2000, teda v inom konaní, prehliada, že skúmať existenciu vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. možno len vo vzťahu k dovolaním napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu a konaniu, ktoré mu predchádzalo. Pokiaľ má za to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že súdy nesprávne vyriešili otázku právoplatnosti vyššie uvedených rozsudkov, vidí odňatie možnosti pred súdom konať v tom, ako súdy posúdili vec

po právnej stránke. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ale odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti len s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), lebo ním súd neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

16. Vzhľadom na to, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nevyplýva z ustanovení § 238 O. s. p. a vady konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. v dovolacom konaní nevyšli najavo, najvyšší súd odmietol dovolanie žalobkyne ako procesné neprípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.) bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku.»

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovými dovolacími námietkami, ktoré sťažovateľka uplatnila vo svojom dovolaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, pričom právne závery, ktoré k nim zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľkou označenými

právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž sudy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania boli vôbec naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnych prípadoch nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Ústavný súd nezistil také skutočnosti v napadnutom uznesení najvyššieho súdu a v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, ktoré by indikovali možnosť vysloviť porušenie základného práva podľa čl. 21 ústavy alebo práva podľa čl. 8 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2018